

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. R.P., zastoupeného Mgr. Bc. Rudolfem Vinšem, advokátem se sídlem Západní 1448/16, Karlovy Vary**, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 30. 6. 2014, čj. MMR-20055/2014-83/1374**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014, čj. MMR-20055/2014-83/1374, Ministerstvo pro místní rozvoj zamítlo odvolání žalobce a dalších osob a potvrdilo rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje [dále též jen „*krajský úřad*“] ze dne 3. 11. 2011, čj. 856/SÚ/11-12, jímž byla zamítnuta žádost žalobce a dalších osob o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, čj. 1591/RR/08/Stu, kterým bylo zamítnuto odvolání žadatelů a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary [dále též jen „*stavební úřad*“] ze dne 19. 2. 2008, čj. SÚ/18272/07/Lo-328.3, ve věci změny rozhodnutí o umístění stavby: Bytové domy - Tuhnice, Karlovy Vary, na pozemcích parc. č. 83/2, 109/33, 109/34, 109/35, 109/36, 109/37, 109/39, 109/40, 109/41, 109/42, 109/43, 109/44, 109/45, 109/46, 109/84, 109/85 a 110 v k. ú. Tuhnice.

II. Předcházející řízení

Dne 3. 4. 2006 podala společnost UPMANN STYLE s.r.o. u stavebního úřadu návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby Bytové a parkovací domy - Nové Tuhnice, Karlovy Vary. Dne 15. 5. 2006 pod sp. zn. SÚ/2209/06/Lo-328.3 Magistrát města Karlovy Vary posoudil návrh na rozhodnutí o umístění stavby, který dne 3. 4. 2006 podala společnost UPMANN STYLE s.r.o., a na základě tohoto posouzení vydal podle § 39 stavebního zákona z roku 1976 a § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb. rozhodnutí o umístění stavby Bytové a parkovací domy - Nové Tuhnice, Karlovy Vary, na výše uvedených pozemcích v k. ú. Tuhnice. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby se odvolali J.H., Ing. F.H. a Ing. R.P. Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2006, čj. 1464/RR/06/Stu, Krajský úřad Karlovarského kraje odvolání těchto odvolatelů zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. 5. 2006, sp. zn. SÚ/2209/06/Lo-328.3, potvrdil.

Dne 21. 12. 2007 podala společnost České nemovitosti a.s. u stavebního úřadu žádost o změnu územního rozhodnutí o umístění stavby Bytové domy - Tuhnice, Karlovy Vary. Dne 19. 2. 2008 pod sp. zn. SÚ/18272/07/Lo-328.3 Magistrát města Karlovy Vary posoudil návrh na změnu územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 15. 5. 2006, sp. zn. SÚ/2209/06/Lo-328.3, kterou dne 21. 12. 2007 podala společnost České nemovitosti a.s., a na základě tohoto posouzení vydal podle § 79 a 92 stavebního zákona z roku 2006 a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. změnu rozhodnutí o umístění stavby Bytové domy - Tuhnice, Karlovy Vary, na výše uvedených pozemcích v k. ú. Tuhnice. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o změně rozhodnutí o umístění stavby se odvolali P.K. , I.V. , P.J., I.S., Ing. R.P., I.S. a Ing. M.V. Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, čj. 1591/RR/08/Stu, Krajský úřad Karlovarského kraje odvolání těchto odvolatelů zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. SÚ/18272/07/Lo-328.3, potvrdil.

Dne 18. 7. 2011 podali Ing. R.P. a 12 dalších osob u stavebního úřadu žádost o obnovu územního řízení ve věci Bytových domů - Nové Tuhnice. Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2011, čj. 856/SÚ/11-12, Krajský úřad Karlovarského kraje zamítl žádost Ing. R.P. a 12 dalších osob o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, čj. 1591/RR/08/Stu, kterým krajský úřad zamítl odvolání uvedených odvolatelů a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. SÚ/18272/07/Lo-328.3. Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení se odvolali Ing. R.P. a 12 dalších osob. Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014, čj. MMR-20055/2014-83/1374, Ministerstvo pro místní rozvoj odvolání Ing. R.P. a 12 dalších odvolatelů zamítl a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 3. 11. 2011, čj. 856/SÚ/11-12, potvrdilo.

III. Žaloba

V žalobě se namítá, že odvolatelé zcela jednoznačně tvrdili nové skutečnosti a označili nové důkazy, které měly být důvodem obnovy řízení. Také uvedli, že tyto skutečnosti jsou skutečnosti a důkazy, ke kterým má být v odvolacím řízení přihlédnuto, jelikož je nemohli uplatnit dříve, neboť se o nich dozvěděli až po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí. K tomu žalovaný uvedl, že ke skutečnosti uvedené v čl. III B doplnění odvolání (kontaminace

území kyselinami a jinými nebezpečnými látkami) nebude přihlížet, neboť tato skutečnost nebyla uplatněna v žádosti o obnovu řízení a v řízení před krajským úřadem. Ze stejného důvodu žalovaný uvedl, že nebude přihlížet k navrhovaným důkazům, které mají tuto skutečnost prokázat. Žalovaný uvedl, že z odvolání nevyplývá, které důkazy mají prokazovat kontaminaci ropnými látkami a které důkazy mají prokazovat kontaminaci kyselinami a jinými nebezpečnými látkami.

V čl. III. odůvodnění odvolání byla uvedena podstatná skutečnost, která existovala již v době původního řízení a odvolatelé o ní v tu dobu nevěděli - kontaminace území zdraví nebezpečnými látkami. Tato kontaminace spočívá v kontaminaci ropnými látkami a kyselinami a jinými nebezpečnými látkami. Tyto dva druhy látek způsobujících kontaminaci rozvedli odvolatelé v odůvodnění odvolání do dvou bodů. Je pro žalobce zcela neuvěřitelné, že žalovaný z toho udělal dvě rozdílné věci a následně s odkazem na to, že v řízení v prvním stupni se hovořilo pouze o kontaminaci ropnými látkami, uvedl, že ke druhé skutečnosti nebude přihlížet a nebude přihlížet ani k navrženým důkazům, neboť prý není zřejmé, které mají prokazovat kontaminaci ropnými látkami a které kyselinami a jinými nebezpečnými látkami. Tak pro jistotu žalovaný odmítl s poukazem na „novost“ kontaminace kyselinami a jinými nebezpečnými látkami všechny důkazy. To je formalismus nejhrubšího charakteru. Navíc to jde proti jakékoliv logice řešení problému, kterým je kontaminace území zdraví nebezpečnými látkami.

Se skutečností kontaminace území ropnými látkami (když už to žalovaný nesmyslně rozdělil a považuje poukazy na kontaminaci území ropnými látkami a kyselinami a jinými nebezpečnými látkami za dvě různé skutečnosti) se žalovaný nevypořádal vůbec a vše odmítl jedním poukazem na to, že nelze rozhodnout, která ze dvou skutečností má být prokázána navrženými důkazy. Navržené důkazy v čl. IV písm. A až E jsou navrženy k prokázání existence kontaminace území zdraví nebezpečnými látkami (tedy jak ropnými látkami, tak kyselinami a jinými nebezpečnými látkami).

Žalovaný se řádně nevypořádal ani s tvrzením odvolatelů, že o důkazu uvedeném v čl. IV B – Odhad ekologických škod se žalobci dozvěděli až dne 13. 12. 2011, tedy až v průběhu odvolacího řízení. Je tedy výjimkou ze zásady zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu. Tvrzení žalovaného, že „*obsah spisu, respektive doplnění odvolání, tomuto tvrzení nesvědčí*“, je tvrzení s absolutně nulovou argumentací a je naprosto nepřezkoumatelné a navíc nelogické. Jak by mohl o něčem takovém svědčit obsah spisu, když sami odvolatelé tvrdí, že se jedná o nový důkaz a že se o jeho existenci dozvěděli až 13. 12. 2011? Jak jinak by tvrzeným skutečností mohlo svědčit doplnění odvolání z 14. 12. 2011 než tak, že odvolatelé uvedli, že jde o nový důkaz, o jehož existenci se dozvěděli až 13. 12. 2011?

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ministerstvo pro místní rozvoj se k žalobě vyjádřilo tak, že pro obnovu řízení musí být naplněn i ten důvod, že nové skutečnosti a důkazy musejí odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v předchozím řízení. Nové skutečnosti a důkazy uváděné žalobcem (kontaminace území nebezpečnými látkami), bez ohledu na to, zda jsou novými ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu či nikoli, neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v řízení o změně územního rozhodnutí. Z ustanovení § 79 odst. 1, §

90, § 92 odst. 1, § 111 odst. 1, § 115 odst. 1, § 119 odst. 2 a § 120 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že předmětem územního řízení jsou - zjednodušeně řečeno - obecné podmínky pro umístění stavby z hlediska daného území jako celku, zatímco konkrétní otázky spojené s výstavbou či užíváním stavby na předmětném pozemku jsou řešeny ve stavebním řízení, resp. při uvádění stavby do užívání. Krajský úřad správně uvedl v rozhodnutí v prvním stupni, že ukáže-li se v budoucnu potřeba odvézt kontaminovanou zeminu na skládku nebezpečných odpadů, je to technicky proveditelné a netýká se to rozhodnutí o umístění stavby. Nejedná se totiž o záležitost, která by se projednávala v územním řízení. Ostatně protokol ČIŽP obsahující doporučení nepokračovat ve stavebním řízení, navrhovaný žalobcem k důkazu, se vztahuje na stavební řízení a nikoli na řízení územní. Je tedy nepochybné, že i kdyby žalobce řádně a včas prokázal veškeré jím tvrzené skutečnosti, tyto skutečnosti by neodůvodňovaly jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v řízení o změně územního rozhodnutí. Nebyla by tak splněna podmínka pro obnovu řízení stanovená v § 100 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí v prvním stupni i napadené rozhodnutí jsou tedy věcně správná, když žádost o obnovu řízení zamítla mj. i z výše uvedeného důvodu.

V. Argumentace soudu

Ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

K tomu se vyjádřila doktrína takto: „*Správní orgán se již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se teprve rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena či nařízena, musí předběžně zabývat relevancí skutečností, důkazů nebo rozhodnutí pro původní řízení v tom smyslu, zda jsou schopny odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jedná se o obnovu předběžného posouzení věci v přezkumném řízení (viz § 95 odst. 1), kdy by měl správní orgán předběžně posoudit, zda se nejedná o skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí, která sice formálně odpovídají důvodům pro obnovu řízení uvedeným v písm. a) a b) tohoto ustanovení, zjevně ovšem nemohou odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení, které by ve věci nic nového nemohlo přinést.*“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, str. 410] a takto: „*Nikoliv každá dříve neznámá skutečnost nebo důkaz existující v době původního řízení, které později vyšly najevo, a nikoliv každý důkaz, který se ukázal být nepravdivým, automaticky znamená povolení obnovy řízení; vedle tohoto formálního kritéria musí být vždy splněno ještě kritérium materiální, a to že skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, resp. fakt, že se některý z původních důkazů ukázal jako nepravdivý, mohou odůvodňovat (nikoli však „musejí odůvodňovat“) jiné řešení otázky, která byla předmětem původního rozhodnutí. ... Účelem onoho materiálního kritéria je podobně jako v § 95 odst. 1 v případě přezkumného řízení „odfiltrovat“ v průběhu řízení o povolení, popř. nařízení obnovy řízení takové případy, u kterých by nové (obnovené) řízení objektivně nemohlo nic nového přinést.*“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 859-860].

K této záležitosti se vyslovila i soudní praxe: „*Již v řízení o žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 správního řádu z roku 2004, a tedy nikoli až v případně obnoveném řízení, musí správní orgán posoudit otázku, zda je s ohledem na podstatu věci a důvody podané žádosti možné, že by již skončená věc mohla být se zohledněním skutečností, o které se žádost o obnovu řízení opírá, posouzena jinak; možnost, že by věc mohla být posouzena jinak, nebude dána tehdy, pokud by se po podání žádosti o obnovu řízení jevílo jako vyloučené, že skutečnosti, o něž se žádost o obnovu řízení opírá, nebyly v původním řízení zohledněny, avšak jsou pro věc podstatné a zohledněny být mohly a měly.*“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2011, čj. 62Af 8/2010-112).

Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán obnovu řízení povolí v případě splnění – mimo jiné – dvou kumulativních podmínek. První podmínkou je, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (doktrína ji pokládá za formální kritérium). Druhou nezbytnou podmínkou povolení obnovy řízení je, že tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (doktrína ji považuje za materiální kritérium). Obě tyto podmínky musí být splněny současně, absence byť jedné z nich znamená, že obnovu takového řízení nelze povolit.

Ve svém rozhodnutí ze dne 3. 11. 2011, čj. 856/SÚ/11-12, o zamítnutí žádosti žadatelů o obnovu řízení, krajský úřad mj. uvedl: „*Pokud se prokáže, že je nutné z části pozemku odstranit kontaminovanou zeminu a odvést ji na skládku nebezpečných odpadů, pak je to věc, která je technicky proveditelná, avšak zcela jistě se to netýká rozhodnutí o umístění stavby, resp. změny územního rozhodnutí, které by dle názoru žadatelů mělo být předmětem obnovy řízení.*“ (str. 10). V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30. 6. 2014, čj. MMR-20055/2014-83/1374, Ministerstvo pro místní rozvoj názor krajského úřadu, že odstranění a odvoz kontaminované zeminy se zcela jistě netýká rozhodnutí o umístění stavby, resp. rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění stavby, aprobevovalo a došlo k závěru, že krajský úřad řádně vypořádal tvrzené skutečnosti a důkazy uvedené v žádosti o obnovu řízení a rozhodl v souladu se zákonem, když neshledal důvody pro povolení obnovy předmětného řízení (str. 12-13).

Správní orgány zamítly žádost o povolení obnovy řízení na základě obou kritérií, formálního i materiálního. Žaloba však polemizuje jen s názorem správních orgánů zpochybňujícím formální kritérium, kdežto proti jejich názoru o nenaplnění materiálního kritéria nikterak nebrojí. Je tedy zřejmé, že s ohledem na kumulaci podmínek povolení obnovy řízení už pojmově nemůže být žalobce úspěšný.

K řečenému je na místě dodat, že žaloba se soustřeďuje na kontaminaci území. Žalobce však neprezentoval své právo či práva, která mohou být územním rozhodnutím přímo dotčena. Obecně lze říci, že následky znečištění lokality mohou být stavbou eliminovány (v případě stanovení a dodržení vhodných podmínek) nebo zhoršeny (v případě opačném). K tomu ovšem zpravidla dochází až realizací záměru. Jestliže mezi umístěním stavby a realizací záměru stojí požadavek stavebního povolení, je na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že jeho práva související s kontaminací mohou být a byla přímo dotčena již vydaným územním

rozhodnutím o umístění stavby a nemohou být a nebudou zohledněna až v navazujícím řízení o vydání stavebního povolení. Z podané žaloby však nic takového vyčíst nelze. Z tohoto důvodu se soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného správního orgánu, že bez ohledu na to, zda žalobcem uváděné skutečnosti a důkazy (kontaminace území nebezpečnými látkami) jsou novými ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu či nikoli, neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení, protože se nejedná o záležitost, která by se projednávala v územním řízení, nýbrž o záležitost, se kterou je třeba se vyrovnat až v řízení o vydání stavebního povolení.

Vzhledem k uvedenému nemá soud podanou žalobu za důvodnou.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však pro případ úspěchu ve věci požadavek na náhradu nákladů řízení před soudem neuplatnil, a proto soud rozhodl, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. září 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková